

**Arcelor Mittal:
BOJOVAT PROTI ZAVŘENÍ TOVÁRNY?
SPÍŠ ZESÍLIT BOJ A DONUTIT FIRMU PLATIT!**

Přinášíme leták, který se letos v říjnu rozdával před továrnou Arcelor Mittalu v belgickém Lutychu (Liège), kde firma zavírá dvě vysoké pece. Stojí za to si ho připomenout hlavně v souvislosti s aktuálním plánem ostravského Arcelor Mittalu, který se hodlá zbavit 600 dělníků (desetiny celkové pracovní síly).

Arcelor Mittal opět rozhodl, že definitivně zavře dvě vysoké pece v ocelárnách v Lutychu (Liège). Bezprostředně tak bude zrušeno 581 pracovních míst a v návaznosti na to nepřímo též další dvě tisícovky. Odbory, městští radní, poslanci, zástupci regionu a ministři zase jednou „žasnou“, jsou pohoršeni a chovají se tak, jak by to byla zrada ze strany špatného zaměstnavatele... a co víc, „cizího“, ne-belgického zaměstnavatele!!!

Mluví o „skutečné sociální zkáze“, „genocidě“... Žádná slova jim najednou nestačí vyjádřit pobouření, které toto dlouho očekávané oznámení vyvolalo, tím spíše, že téže budoucnosti čelí válcovna. Poté, co stavěli Mittal proti Arceloru, aby uchovali vysoké pece, hořekují a organizují symbolické občanské protesty, tuhle rozdají pár drobků a projektů „sociálního bydlení“, tamhle slibují plán procesu propouštění, přesun pracovních sil – a mezitím požadují, aby dělníci především zůstali klidní a „zodpovědní“. Tohle však není cesta, jak proti následkům zrušení továrny a propouštění bojovat účinně.

Dělníci, kolegové: tihle všichni jsou jen vašimi falešnými přáteli!

ArcelorMittal produkuje zisk, jak se rád chlubí investorům, dokonce ještě dřív, než vyrobí ocel. V září přiznal Lakshmi Mittal, výkonný ředitel a hlavní akcionář firmy, před několika investory barvu: Do konce roku 2012 zvýší jeho firma zisky o 2,2 miliardy dolarů. 1,2 miliardy přinese zvýšení produktivity, a pokud jde o onu zbývající miliardu, řešení je jednoduché: výroba oceli se zkrátka zvýší tam, kde jsou výrobní náklady nižší, to znamená ve vysokých pecích na pobřeží.

A výsledek? Definitivní zavření vysokých pecí v Lutychu, dalších dvou ve Florange (v oblasti Lorraine ve Francii) a jedné v Eisenhüttenstadtu v Německu. Nahradit je mají pece v Dunkirku, které jedou na plný provoz a které dodávají železné desky do Liège a Florange. Někdy je kapitalismus tak prostý! Pro prospěch firmy zkrátka zavřete méně zisková pracoviště a nechat běžet na plný plyn ta, která přinášejí vyšší zisky. Jak jednoduché!

Zavření továren, které se nacházejí daleko od moře, bylo připraveno již před 25 lety Gandoisovým plánem a plánem Apollo, který Arcelor zformuloval v roce 2003. Odbory podporovaly spolu s valonskou vládou Mittal, aby Arcelor převzal. Současný pokles poptávky po oceli teď proto firma Arcelor Mittal využívá k tomu, aby se prosadil starý plán na úspory na straně dělníků na „méně ziskových provozech“. Firma produkovala zisk dokonce i během silného poklesu poptávky v letech 2008-2009, navzdory tomu, že odstavila polovinu svých evropských výrobních kapacit. Taková je politika ocelářů: přizpůsobit výrobu poptávce tak, aby se nepropadla cena oceli.

Předně a především musíte spoléhat jen sami na sebe, musíte se organizovat sami se svými kolegy, ale též se zaměstnanci z Charleroi, jichž se zatím propouštění netýká, kteří však budou dalším terčem v dlouhém procesu restrukturalizace ocelářského průmyslu.

Poté, co se přistoupilo na postupné obětování se (pod záminkou, že to zachrání pracovní místa) a věřilo se slibům šéfů, politiků a odborů, je teď cesta u konce. Dělníci jsou přitisknuti zády ke zdi a není jiné řešení než bojovat, stávkovat, zastavit výrobu na provozech, které ještě fungují, vymoci si co nejvíc peněz. Když v listopadu 2006 ohlásila firma Volkswagen, že zavře svou továrnu na předměstí Bruselu, dosáhli dělníci milionových kompenzací a odchodného jedině bojem a tím, že jím firmě nahnali strach.

Požadovat, aby stát či oblastní administrativa zasáhla, aby se „znárodnilo“ něco, co je naprosto zadlužené, vám zcela jistě nepomůže. Kapitalisté a jejich stát dávají přednost záchraně bank, ne oceláren, které nepřinášejí takové zisky, jak se čekalo. Co je tedy potřeba? Udeřit se vši rázností tam, kde můžete způsobit skutečnou škodu. Je potřeba jít a blokovat spolu s tamními dělníky jiné továrny a pak jít před vedení firmy do Luxemburgu.

Je třeba, abyste se vydali za svými kolegy v Gentu (Sidmar) a Dunkirku, protože boj nesmí znát hranic, stejně jako je nezná ocel.

Nemysleme ale jen v limitech oceláren: nemysleme jen na to, jak mají dělníci z ocelářského průmyslu problémy jako zaměstnanci oceláren, ale na to, že dělníci, kteří mají potíže, musejí jít a oslovit další dělníky, i z jiných sektorů. V Belgii, kde dělníky na severu a jihu rozdělují všechny ty nacionalismy a regionalizmy, to platí dvojnásob.

Musíte se chopit kontroly nad svým vlastním bojem a nečekat na hypotetické a iluzorní „odborové řešení“. Jaký kompromis mohou tváří v tvář konečnému řešení, tedy uzavření továrny, nabídnout?

Musíme firmu přimět, aby platila! A to dokážeme jen bojem!

Mouvement Communiste/Kolektivně proti kapitálu
Bruse, Paříž, Praha, 26. října 2011